Cutezătorii

23

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 6 IUNIE
1968. ANUL II

VIZITA ÎN R.S.F. IUGOSLAVIA A DELEGAȚIEI ROMÂNE DE PARTID ȘI DE STAT CONDUSĂ DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

Tovarășii Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito sînt salutați cu căldură de locuitorii capitalei iugoslave — frumosul oraș Belgrad.

▲ *Un moment emoționant: în amintirea acestei vizite, tovarășul Nicolae Ceaușescu sădește într-un parc din cartierul Novi-Beograd un arbore al prieteniei.*

◀ *Manifestații spontane de stimă și prietenie pe străzile Liublianei.*

Între 27 mai și 1 iunie, a făcut o vizită în Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, o delegație de partid și de stat a Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat, care a fost întovărășit de soție. Vizita a avut loc la invitația tovarășului Iosip Broz Tito, președintele R.S.F. Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. Din delegația română au făcut parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri, care a fost întovărășit de soție, Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Gheorghe Rădulescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor Externe, și Aurel Mălnășan ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România la Belgrad.

Din prima pînă în ultima clipă a vizitei în țara vecină și prietenă, înalții oaspeți români au fost întîmpinați pretutindeni cu căldură și cordialitate, expresie vie a sentimentelor de stimă și frăție ce și le nutresc reciproc poporul român și popoarele Iugoslaviei, mărturie grăitoare a strînsei colaborări și prețuiri, caracteristice relațiilor dintre cele două partide comuniste, dintre statele român și iugoslav.

Tradiții vechi ale unor îndelungi legături de bună vecinătate, unind poporul nostru și popoarele Iugoslaviei au căpătat noi temeiuri în condițiile în care țările noastre vecine urmăresc același țel, construcția civilizației socialiste. O întruchipare vie a adîncirii și amplificării relațiilor de colaborare și cooperare, conducînd neîncetat la consolidarea prieteniei româno-iugoslave, o constituie construirea marelui complex hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier, simbol al capacității de creație a specialiștilor și constructorilor români și iugoslavi, al unei armonioase colaborări în spiritul deplinei egalități în drepturi între două state socialiste, suverane și independente.

Vizita în Iugoslavia a delegației de partid și de stat române, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, convorbirile cu conducătorii de stat și de partid iugoslavi, în frunte cu tovarășul Iosip Broz Tito, dialogul cu numeroși oameni ai muncii iugoslavi care a avut loc spontan și plin de însuflețire în toate localitățile, întreprinderile și instituțiile vizitate, au ilustrat o dată în plus marea contribuție pe care prietenia dintre popoarele noastre o poate aduce la cauza socialismului și a păcii.

Cronicar

9 iunie
ZIUA PIONIERILOR

Dragi cititori,

Cu ocazia „Zilei pionierilor" și la încheierea unui an școlar rodnic vă felicităm călduros, vă dorim sănătate și ani frumoși vouă, dragi „cutezători", precum și învățătorilor, profesorilor și familiilor voastre!

Cutezătorii

Salutul Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Dragi pionieri și școlari,

Sărbătorim împreună, în acest început de iunie, una din cele mai frumoase zile, dedicată vouă, Ziua pionierilor.

În această zi, cînd drapelele tricolore flutură majestuos deasupra a mii de careuri pionierești, unindu-și glasul cu cel al părinților și al dascălilor voștri, al întregului nostru popor, Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă adresează cele mai călduroase felicitări. Sîntem bucuroși să putem constata că succesele voastre școlare sînt tot mai bogate, activitățile desfășurate în detașamentele și unitățile pionierești sînt mai interesante, mai atractive, răspund tot mai mult preocupărilor și dorințelor voastre.

Prin grija părintească pe care partidul nostru, conducerea sa v-o poartă vouă, celor mai tinere vlăstare ale patriei, vi s-au creat condiții minunate pentru învățătură, pentru a vă lumina mintea și a vă îmbogăți sufletul cu tot ce au creat mai bun și mai folositor înaintașii voștri, pentru a vă bucura din plin de anii copilăriei.

Ați luat cunoștință, dragi pionieri și școlari, de importantele măsuri inițiate de conducerea partidului pentru continua dezvoltare și perfecționare a școlii românești. Prelungirea duratei învățămîntului de cultură generală obligatoriu de la 8 la minimum 10 ani, deschide pentru voi perspective noi de instruire și formare, de dezvoltare multilaterală a personalității, de împlinire a celor mai cutezătoare aspirații. Aveți posibilitatea ca, sub îndrumarea minunaților voștri învățători și profesori, a comandanților de pionieri — cărora în această zi de sărbătoare le adresăm călduroase mulțumiri pentru grija și dăruirea cu care vă călăuzesc zi de zi — să vă îmbogățiți orizontul cultural-științific; aveți posibilitatea să faceți cunoștință cu trecutul glorios de luptă al poporului român, cu marile sale înfăptuiri din anii socialismului, cu lupta popoarelor pentru libertate și progres social, cu viața copiilor din întreaga lume, cărora le adresăm astăzi, cu toții, un călduros salut. Serbările pionierești, drumețiile și întrecerile sportive în aer liber, activitatea în cercurile tehnice sau artistice vă oferă bune prilejuri pentru a vă petrece cît mai plăcut și mai folositor minunata «vîrstă de aur» pe care o trăiți.

E un temei de justificată bucurie faptul că Organizația noastră cuprinde în rîndurile sale pe cei mai buni copii ai țării. Nu există școlar al patriei noastre care să nu rîvnească a fi demn de frumosul titlu de pionier. Știm că fiecare dintre voi ardeți de dorința și nerăbdarea de a săvîrși fapte de seamă, de a deveni fii demni și cutezători ai poporului, iscusiți muncitori și tehnicieni, cultivatori ai ogoarelor, constructori, învățători, profesori, medici, cercetători, sportivi sau artiști de renume. Cu ocazia sărbătorii voastre de astăzi, vă urăm multă sănătate și fericire, împlinirea tuturor visurilor. După un rodnic an școlar, vă dorim o vacanță frumoasă, plină de cîntece și bucurii, încît toamna viitoare să vă găsească și mai viguroși și mai hotărîți, pentru a obține noi succese la învățătură.

Să creșteți puternici și luminați, cu mintea ageră, cu sufletul demn și generos, pe măsura măreților împliniri pe care le trăiește astăzi poporul român. Sîrguința la învățătură, îndeplinirea exemplară a îndatoririlor pionierești, sînt fapte prin care sînteți chemați să răspundeți grijii cu care vă înconjoară partidul, părinții și dascălii voștri, întreaga noastră societate. Să învățați și să creșteți astfel, încît mîine, prin munca, talentul și dăruirea voastră, să duceți mai departe măreața operă pe care o făuresc astăzi părinții și frații voștri, să ridicați pe noi culmi ale progresului și civilizației patria noastră scumpă — Republica Socialistă România.

CONSILIUL NAȚIONAL
al
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

VACANȚEI • CONCURSUL VACANȚEI • CONCURSUL

Seria a II-a

I. În fotografie vedeți un aspect al unei importante uzine aparținînd industriei românești, ale cărei produse sînt vestite și apreciate azi în toată țara, ele constituind totodată și prețioase articole de export.

Răspundeți: **care este numele uzinei și unde se găsește ea?**

II. Vă prezentăm mai jos trei replici pe care le rostesc cîteva personaje foarte cunoscute din dramaturgia clasică românească:

1) «*Da, pace de jur-împrejurul țării ca și înlăuntrul ei*».

2) «*...Ce istorie? Apoi, dacă e vorba de istorie, apoi ce te-nvață istoria mai întîi și-ntîi?*».

3) ...«*Pîn-acuma goarna tace... Dar vreau liniște, Mikede,-cum o vrei și tu — vreau pace*»

Vă rugăm să răspundeți la fiecare întrebare următoarele:

1) Care este numele personajului?

2) Din ce lucrare dramatică face parte?

3) Cine este autorul fiecărei lucrări?

III. Ce s-ar întîmpla dacă, după ce am înfășura globul pămîntesc, pe linia ecuatorului, cu o sîrmă de oțel, cu diametrul de 0,5 cm, aceasta s-ar răci cu numai 1 grad? Să admitem că sîrma nu s-a întins și nici nu s-a rupt.

Se indică faptul că prin răcire sîrma se contractă cu a 100 000 parte din lungimea sa.

Spre a vă ajuta, vă spunem că se va produce un fenomen fizic care va face sîrma să pătrundă în pămînt. Vă rugăm să răspundeți, fără demonstrație, **cît de adînc va pătrunde ea în pămînt?**

CUPON Nr. 2

1. .....
2. .....
3. .....

.....

Decupați acest cupon și, după ce ați răspuns la întrebări, lipiți-l la locul cuvenit, pe fișa de concurs pe care v-ați confecționat-o singuri conform indicațiilor noastre din numărul trecut.

O ZI DIN 365

de OCTAV PANCU-IAȘI

O zi din 365... Oricare. N-am preferințe. Pe care o alegeți, la aceea mă opresc. Poate vă tentează o zi de luni, cu zîmbetul ei de speranță, totdeauna gata să consemneze (ori măcar să promită!) un debut. Sau poate vă atrage o zi de răscruce, așa cum e joi, chemînd la meditații despre timpul care a trecut și cel care vine. Mi-e tot una dacă vă decideți pentru o duminică — surîzătoare, elegantă și (sper să nu se supere) ușuratica duminică...

O zi din 365... Oricare vreți. Toate sînt ale voastre. Toate, cînd e vorba despre voi, au un aer de sărbătoare. Anul acesta, de pildă, Ziua pionierilor are loc duminică 9 iunie. Dar, recunoașteți: care, de la 1 ianuarie și pînă acum, n-a fost o zi a voastră, a pionierilor? Care de acum înainte și pînă la sfîrșitul anului nu vă fi? Ca să fie a ta, fiecare zi trebuie cucerită — și hărnicia și cutezanța voastră, voința și perseverența voastră se pricep atît de bine să cucerească timpul!

O zi din 365... Pentru toți, deopotrivă, invitație la cunoaștere și creație, va începe, va continua și va sfîrși, pentru fiecare în parte, altfel...

Pionierul constănțean Mircea Donos se trezește devreme. La șase e în picioare. La început, adică acum vreo doi ani, punea ceasul să sune. Acum nu mai trebuie. S-a obișnuit. Se trezește singur. Între șase și șapte dimineața este cea mai mare liniște în casă — frații mai mici dorm, televizorul n-are program — și el are nevoie zilnic de această oră de liniște. Calculele nu se pot face cînd e gălăgie. Și Mircea face niște calcule complicate. Este, la vîrsta sa de 13 ani, un electronist binecunoscut. Vreau să spun: binecunoscut la școală, printre prieteni, în cartier... Școlii i-a dăruit o hartă hidrografică a României hartă care, datorită unui ingenios releu, atingînd locul de unde izvorăște pînă și cel mai mic pîrîiaș, ți se luminează întreg drumul acestuia și toate confluențele pînă la vărsarea în mare. Un profesor sudez, făcînd o vizită la Constanța, l-a rugat pe Mircea să-i explice cum funcționează harta, declarînd că ea constituie un material didactic de o mare ingeniozitate. Mircea a făcut-o cu plăcere, dîndu-i toate explicațiile, poftindu-l să-și agațe pardesiul într-un cuier care se rotește, aducîndu-ți mereu în față un braț liber, oferindu-i să asculte muzică de la un minuscul aparat de radio cu tranzistori. De prisos să mai adaug că sînt creații ale lui Mircea...

Dimpotrivă, pionierul Sas Petre din Tîrgu Mureș, se trezește tîrziu. Noroc că are cursuri după-amiază. Și se trezește tîrziu pentru că de mult nu se mai culcă la ora cînd emisiunea «Noapte bună, copii» urează somn ușor și vise plăcute obișnuiților ei ascultători. Peter este un pasionat astronom. Nu, n-a descoperit nici o nouă stea, azi un asemenea lucru fiind aproape imposibil să se petreacă altundeva decît la un institut dotat cu aparate și mașini de calcul dintre cele mai perfecționate. Dar, la cei 14 ani ai săi, este autorul unui așa-numit «calendar-lumină», un tablou la care a lucrat peste un an și care, pe baza luminozității unor astre în anumite perioade, indică zilele... adică, scuzați: nopțile...

Și cu totul altfel începe ziua pentru pionierul sucevean Vasile Todan. Drumul său spre școală este, în același timp, și drumul spre lotul experimental de științe naturale care îi va absorbi cîteva ceasuri bune din zi. Lotul e vecin cu curtea școlii. Aici începe «lumea» lui Vasile. Lumea seducătoare a muncii, pasiunii, răbdării, visului său. Sub veghea profesorului de științe naturale, Vasile a izbutit mai multe altoiuri care au creat un soi nou de lalea — «Sucevеanca» — tot el a îmblînzit (este sinonimul său pentru a aclimatiza) un soi de garoafe — «Vasilica I și II» — înflorind foarte de timpuriu, neobișnuit pentru începutul primăverii, mai cu seamă pe nordicele plaiuri sucevene. Acum lucrează la... nu, nu pot să spun, regret, dar e secret!... E vorba despre un hibrid, de... nu, nu pot, n-am voie să spun, Vasile mi-a interzis categoric pînă cînd nu mă va anunța el. Și pînă în clipa cînd scriu aceste rînduri, nu m-a anunțat. Horticultura cere răbdare multă. Dar dacă te cheamă Vasile Todan așa ceva nu-ți lipsește. O atestă și caietul pe care îl poartă zilnic în ghiozdan și pe a cărui primă pagină scrie «Flori pentru secolul XXI». Mai sînt 32 de ani pînă la începutul secolului viitor Nu-i nimic. Vasile are răbdare. A și început să lucreze cu gîndul la mileniul al treilea...

În sfîrșit, ziua începe altfel și pentru foarte tînărul cutezător Gheorghe David din Turnu Severin. Întîi orele de școală, abia apoi pasiunea care îl stăpînește de cîțiva ani: studiul limbilor străine. Gheorghe este în clasa a IX-a și cunoaște bine limbile franceză și germană, (scrie fără greșeală și traduce cărți din aceste limbi) face mari progrese în deprinderea limbii latine, își însușește acum italiana și spaniola. Visul său: să cunoască perfect pînă la 18 ani 5 limbi străine. Pînă la 30 de ani: 10 sau 12... Vrea să se dedice muncii de cercetător științific în domeniul literaturii universale.

O zi din 365... Oricare vreți. Toate sînt ale voastre. Toate, cînd e vorba despre voi, au un aer de sărbătoare. Toate, la noi — prin dragostea și generozitatea care vă înconjoară, prin hărnicia și cutezanța voastră — sînt îndreptățite să se numească zile ale pionierilor.

O zi din 365... În oricare vom descoperi culorile bucuriei vîrstei voastre. Vîrsta pasiunilor. Vîrsta viselor. Vîrsta primelor roade.

Fie ce-o fi: nu pot să nu desconspir un picuț din secretul lui Vasile Todan... Știți cum se intitulează floarea — nu, nu vă spun ce floare! — la care «lucrează» acum? «Cutezanța»!

— O floare numită «Cutezanța». Pentru ca de ziua voastră — ...adică: în fiecare zi! — s-o purtați la butonieră...

DEBUTUL

Un concurs în miniatură, cu actori în miniatură, dar cu numere mari și interesante — așa se prezenta concursul despre care este vorba.

Sălile răsunau de pașii mărunți și grăbiți, de fragmente de poezie și note de cîntece.

O clipă acordurile instrumentelor inundă sălile care acum s-au liniștit. Din acel moment, toate emoțiile pot fi trecute pe seama trecutului: concursul a început!

Temerile cresc cu fiecare punct pierdut sau cîștigat. Mai repeți o dată primele cuvinte, îți potrivești cu un gest tremurător buclele albe căzute pe frunte și... cortina se ridică.

Primul contact cu o lume în care trecutul înseamnă prezent, în care tu nu mai ești tu, ci Ștefan cel Mare.

Tracul, în loc să crească cu fiecare replică rostită, încetează să-și mai exercite puterea lui fatală, se transformă într-o mare stăpînire de sine și într-o transpunere perfectă în rolul încredințat.

Și, deodată, după ce ai rostit cuvîntul care însemni tu și toată viața ta, după ce ai rostit numele Moldovei tale, în fața ochilor ți se coboară paravanul de catifea ce te desparte de ropotele de aplauze ale publicului.

Încă nu-ți dai seama de ceea ce ți se întîmplă. Privești atent tabla cu rezultate, juriul și deodată... te auzi strigat. Pentru ca bucuria debutului să fie întreagă, ai primit «Premiul special al juriului» și abia acum îți dai seama că tu nu mai ești Ștefan cel Mare, domnul Moldovei, ci Șerbănescu Florin, din clasa a VIII-a de la Școala generală nr. 123.

DRĂCEA LILIANA, clasa a VIII-a
Școala generală nr. 123, București

e frumoasă Sucevița! Părăsind acest oraș pe meleagurile lui cîntate și de bucium și de doine spre Gura-Humorului, întîlnim cunoscuta, în lumea întreagă, ctitorie a lui Ștefan cel Mare, Voronețul este una din puținele mănăstiri din țară ce au fresce exterioare, de o rară frumusețe și originalitate. Zugravul Marcu Pristavul a știut să împletească în picturi măiestrite și albastrul cerului și

Spre Fălticeni. Un tîrgușor înainte cu cîțiva ani neînsemnat așezat între cele două ape, una a Somuzului și una a Moldovei. După eliberare s-au înființat o filatură de in și cînepă un combinat forestier, o întreprindere ce produce covoare persane, toate în vechiul orășel necunoscut

Despre Fălticeni poți afla multe lucruri din cărțile lui Mihail Sadoveanu a cărui casă o găsești pitulată printre tei tot în Fălticeni. Este locul unde marele scriitor plăsmuia din caierul legendelor sale nemu-

Vedere din Craiova — fotografie executată de **Golopența Ion Aurel,** clasa a IV-a B, Școala generală nr. 8, Craiova.

ROZETELE Cutezătorii

File din jurnalul de excursie «**Țara de Sus**» realizat de elevul **Dănăilă Cornel** — Cîmpulung Moldovenesc.

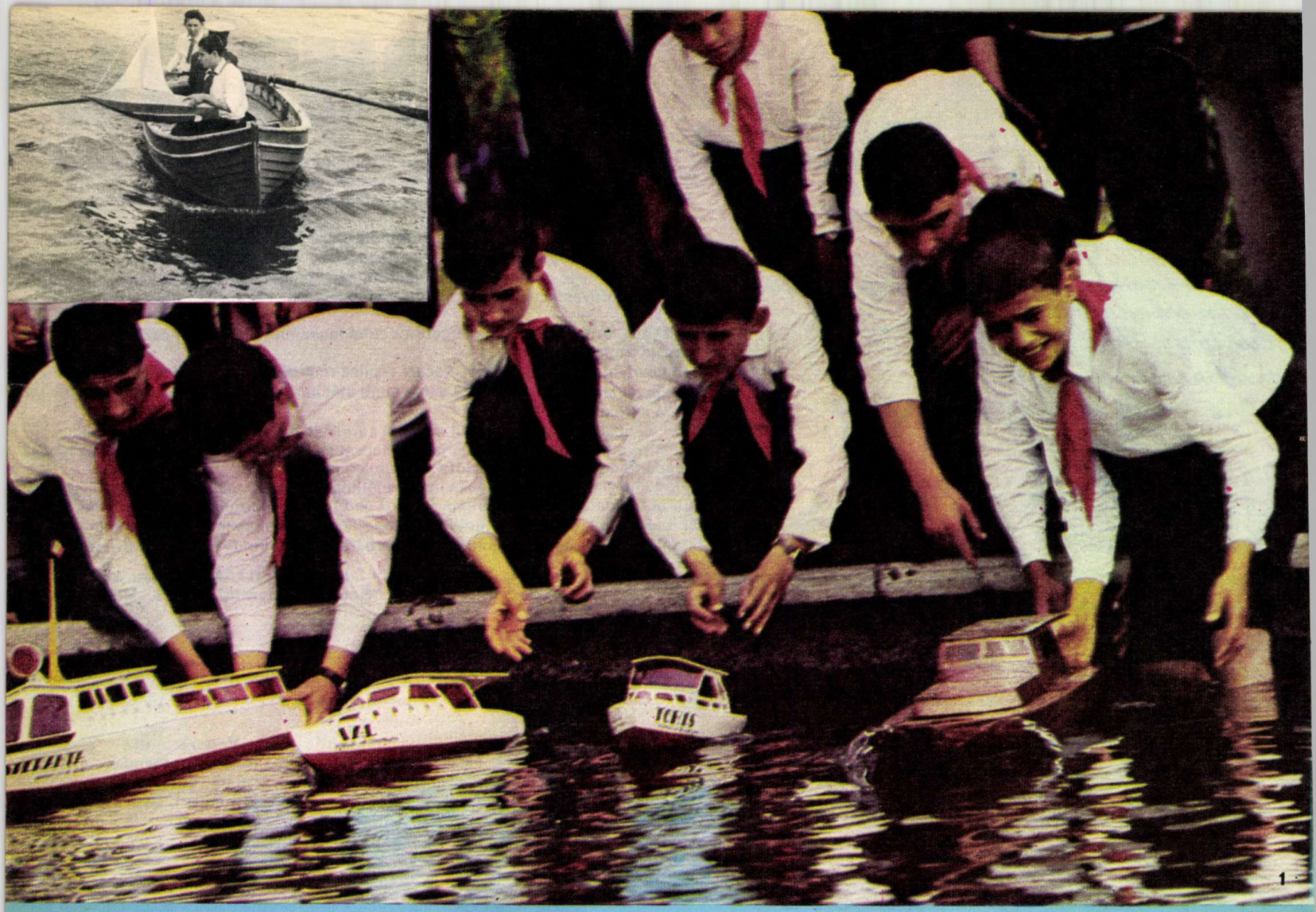

1

ÎN ÎNTÎMPINAREA ZILEI PIONIERILOR

START SPRE VIITOR

DE LA TRIMIȘII NOȘTRI SPECIALI CONSTANTIN DIACONU ȘI GHEORGHE CUCU

„COSMODROMUL" DE PE PAJIȘTE

Deasupra norii sînt mînați de vînt pe cîmpia cerului. Se pregătește să plouă. Dar, deocamdată, nimeni nu privește spre nori. În difuzoare răsună o voce autoritară:

— Atențiune, atențiune! Vă rugăm să vă depărtați de rampe! Păstrați distanța! Începe lansarea!

Spectatorii se retrag cu evidentă părere de rău. Dar nu chiar atît cît ar trebui și vocea e nevoită să-i admonesteze din nou. Unii, ca să poată vedea mai bine, se urcă pe terasa celei mai apropiate clădiri. Pe «cosmodrom» au rămas numai rachetiștii și ...reporterii curajoși de nevoie. Rachetiștii lucrează cu febrilitate și c-o pricepere străină multora dintre cei prezenți și tocmai de aceea fascinantă: fixează rampele de lansare, fac legăturile între stațiile de comandă și rampe, amorsează motoarele rachetelor și le instalează pe rampe.

— Atențiune, start!

O clipă, două, trei... E liniște. Parcă și marea și-a mai ostoit vuietul, curioasă. Sub una dintre rachete prinde să iasă fum. Apoi, brusc, un șuierat ascuțit sfîșie liniștea și racheta țîșnește spre înălțimi în exclamațiile admirative ale spectatorilor. O altă rachetă o urmează. Apoi încă una, și încă una decolează spre «cosmosul»... de sub nori.

Nu-i, cum s-ar crede, un reportaj de pe cine știe ce renumit cosmodrom, de unde își iau zborul spre Lună, Venus sau Marte navele cosmice. Ne aflăm la Mamaia, în dreptul debarcaderului Neptun. «Cosmodromul» e o pajiște cu iarba verde, înconjurată de siluetele splendidelor vile și hoteluri și de apa mării liniștită între diguri. Rachetele sînt mici, de-o palmă, cel mult două, și nu se înalță decît la 100—200 de m. Iar rachetiștii nu sînt cine știe ce renumiți tehnicieni ori ingineri, ci pionieri și elevi sosiți din 8 județe ale țării, dornici să participe la marele concurs aeronaval organizat aici.

3

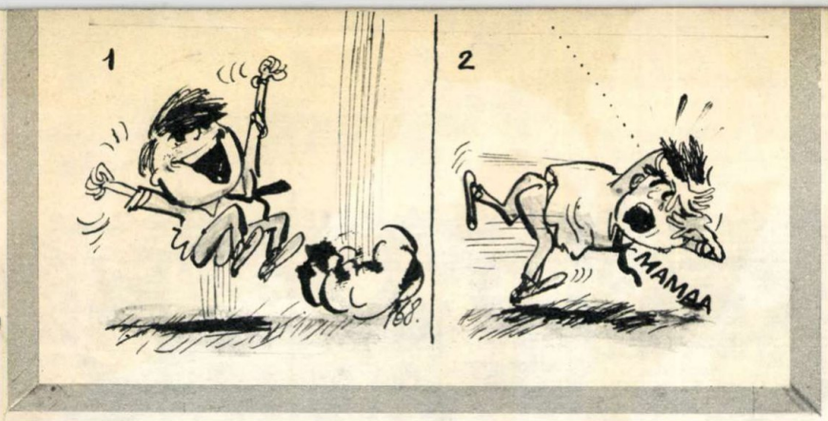

DOI BATRACIENI PE POST DE... COSMONAUȚI!

Rachetele continuă să-și ia zborul una după alta. Cum dispar unele de pe rampa de lansare, numaidecît apar altele. Parcă nu se vor mai termina. Constănțenii, ploieștenii, ba și cei din Medgidia jubilează. Zeci de lansări și nici un rateu. Tîrgoviștenii însă sînt grozav de încurcați. Își vorbesc pe șoptite și își fac semne care se vor categorice. Tocmai lor, favoriților acestui concurs, să li se întîmple așa ceva!? Rachetele lor fac... mofturi. Se înalță cîțiva metri, apoi fie că o pornesc aiurea, pe orizontală, fie că se rostogolesc neputincios la pămînt. «Ce se-ntîmplă cu rachetele noastre?» «Nimic deosebit. Nu ne-am pregătit din vreme. Am construit motoarele în ultimele zile. Combustibilul n-a avut cînd să se usuce și nu arde cum trebuie...».

Iată însă că bucuria a răsărit și pentru ei. De pe rampa lor de lansare o rachetă s-a ridicat pe verticală mai sus decît multe altele. Apoi, deodată, acolo, în înălțimi, se-ntîmplă ceva care smulge strigăte de admirație. Din corpul rachetei a apărut o mică umbrelă roșie. Frînată de ea, racheta coboară lin. Jos, un pionier e îmbrățișat de către colegii lui. E *Motoc Florin*, constructorul acestei reușite rachete recuperabile.

Iar acum, senzația zilei. Nu mai e nevoie ca spectatorii să fie îndemnați de vocea din difuzoare să păstreze distanța. Lărgesc cercul din proprie inițiativă. Pe «cosmodrom» a apărut un... gigant. E o rachetă de aproape 1 m lungime și vreo 10 cm în diametru. Toți se feresc, temători, în timp ce două fete, cu căști de... motocicliști, trebăluiesc așa de liniștite în jurul ei de parcă n-ar fi rachetă, ci... aragaz. Au scos de undeva două broscuțe și le introduc în cabina cu geamuri de plastic. Fac legăturile, apoi se depărtează și ele, dar nu prea mult. Emoție. Oare cum se vor simți cei doi batracieni pe post de... cosmonauți? Desigur, vor plăti cu viața această cinste. Dar broaștele au avut noroc. După un salt de vreo trei metri, racheta se declară obosită și se întoarce pe pămînt. (Două dintre cele patru motoare n-au vrut să se aprindă).

NIȘTE „PESCĂRUȘI" CU REACȚIE ȘI CÎȚIVA „ȚINȚARI" FOARTE NERVOȘI

Mult timp n-am văzut nici un pescăruș pe deasupra. Pesemne că rachetele șuierătoare și zecile de zmeie cu «plete» lungi, multicolore, care le-au călcat împărăția i-au speriat. Totuși, la un moment dat, un «pescăruș» ciudat a apărut sub norii plumburii. S-a înălțat de pe pămînt ca o săgeată, zvîrlind în urmă foc, apoi cînd a ajuns destul de sus, s-a liniștit și-a-nceput să plutească lin, cu aripile nemișcate, în largi și grațioase ocoluri. Era primul rachetoplan intrat în concurs. După el, au mai urcat încă vreo cîteva.

Și, dintr-o dată, cînd credeam că de-acum gata, liniștea a reintrat în drepturile ei pe pajiștea aceea pînă atunci pașnică, într-o margine a ei s-a iscat un bîzîit strident, furios. Și, peste puțin, s-a ivit din iarbă și autorul lui. Semăna cu un țînțar cam jumulit, și pesemne tocmai de aceea era așa de nervos. Era un aeromodel captiv, un avion în miniatură. A pornit bezmetic spre mare, atras de lărgimea văzduhului. Dar două fire de nailon, aproape invizibile, bine ținute și mînuite de argeșeanul *Iordan Viorel*, constructorul lui, l-au strunit la vreme și, vrînd-nevrînd, micuțul avion a prins să se rotească în ocoluri strînse la cîțiva metri de pămînt, deasupra pajiștii.

NAVE LILIPUT

Acum, cînd mările și oceanele sînt străbătute de nave gigantice, priveliștea unei flotile ale cărei vase nu-s mai mari decît acelea capturate de către Gulliver de la dușmanii liliputanilor, prilejuiește o autentică încîntare. Mai ales cînd le vezi, așa mici cum sînt, pornite să înfrunte apele și distanțele, ca niște copii care nu-și cunosc forțele și nici nu știu cît de mare e... marea.

Apa liniștită a debarcaderului a găzduit întrecerea velierelor. Constructorii lor, pionieri din Constanța, Brăila, Medgidia, Ploiești le aduceau în brațe la mal, le ajustau pînzele ținînd seama de direcția și viteza vîntului, ca niște pricepuți mateloți, apoi le puneau pe apă lăsîndu-le să arate ce pot. Cu pînzele cît palma, umflate pe catarge de-o șchioapă, porneau grăbite, înclinate pe o parte. Unele se duceau țintă spre linia de sosire. Altele însă o luau razna în cu totul alte direcții. Și nu se lăsau înduplecate nici de rugăminți, nici de lacrimi chiar...

Pe apa marelui bazin dintre vile, navele propulsate au fost mai ascultătoare. Pesemne că ele cunosc teorema după care drumul cel mai scurt dintre două puncte e linia dreaptă.

TEHNICĂ ȘI POEZIE

În duminica aceea din 19 mai am văzut acolo, la Mamaia, în preajma debarcaderului Neptun un impresionant arsenal de mijloace tehnice de stăpînire a văzduhului și a apelor, de la navele cu pînză pînă la rachete și rachetoplane. Dar mai mult decît orice m-au impresionat constructorii lor, zecile de pionieri și școlari reprezentînd o întinsă arie geografică a țării. M-au impresionat copiii aceștia care se pricep și să recite din Eminescu, și să cînte, și să stea și să asculte zbuciumul mării, dar și să construiască nave și rachete. Poate că peste ani, cînd copiii acestia vor fi oameni mari, vom auzi vorbindu-se despre mulți dintre ei. Poate că *Marinescu Virginia (din Constanța, locul I la rachete simple)* va ajunge specialistă în combustibili de rachete. Poate că *Teodorescu Traian (din Ploiești, locul I la rachetoplane)* va deveni aviator de supersonice ori constructor al acestora. Poate că *Iordan Viorel (din Pitești, locul I la aeromodele captive)* va concepe planurile cine știe cărui avion cu elice al anului 2000. Poate că *Ciobanu Nicolae (din Brăila)* și *Colțeanu Paul (din Medgidia), cîștigătorii locurilor I la navomodele*, vor ajunge niște marinari de nădejde care vor străbate cu navele noastre mările și oceanele lumii. Tot ce e frumos și îndrăzneț aparține acestor copii, deopotrivă îndrăgostiți de poezie și tehnică.

1 *Navele propulsate pornesc în cursă... scurtă.*
2 *Ca niște copii neștiutori, vasele cu pînze își continuă drumul și dincolo de linia de sosire, spre depărtările mării. Dar «pescuitorii» de veliere le opresc la timp.*
3 *Se montează rachetele.*
4 *Un «pescăruș» cu reacție se pregătește de zbor.*
5 *E «hrănit» unul dintre aeromodelele captive.*
6 *Epilog. Cîștigătorilor li se împart premiile și diplomele.*

Vue générale de Bucharest, capitale de la principauté de Valachie, d'aprés M. M. Bouquet.

1

ANUL REVOLUȚIONAR

La 16 septembrie 1850, cînd amintirea tumultuosului an 1848 mai era caldă și speranțele ce le trezea erau vii, Nicolae Bălcescu caracteriza astfel unul din cele mai însemnate evenimente ale istoriei României: «Revoluția română de la 1848 n-a fost un fenomen neregulat, efemer, fără trecut și viitor... Cauza ei se pierde în zilele veacurilor. Uneltitorii ei sînt optsprezece veacuri de trudă, suferințe și lucrare a poporului român asupra lui însuși».

Marele democrat revoluționar răspundea astfel boierimii reacționare și puterilor străine care-o sprijiniseră să înăbușe revoluția, și care acum răspîndeau ideea că ceea ce se întîmplase la 1848 fusese doar acțiunea unor răzvrătiți nesprijiniți de popor, imitatori ai revoluțiilor similare de peste hotare, mai ales din Franța. În realitate, arăta Bălcescu, forța și influența istorică a revoluției din țările române a constat tocmai în modul cum îmbinase o lungă tradiție de luptă pentru libertate națională și socială, cu spiritul veacului, cu atmosfera ridicării popoarelor Europei întregi întru cucerirea dreptății sociale și a unei existențe naționale de sine stătătoare. Revoluția română a fost culminarea unui întreg proces de renaștere națională, al cărui scop era înlăturarea dominației străine, afirmarea națiunii române în cadrul națiunilor libere ale Europei, întemeierea unui stat național al tuturor românilor. Un asemenea stat nu era viabil însă decît în condițiile instaurării dreptății sociale, în condițiile în care marea masă a țărănimii devenea liberă de jugul feudal și proprietară pe pămîntul muncit. Iată de ce emanciparea șerbilor și împroprietărirea țăranilor au fost înscrise în programul revoluției, alături de celelalte puncte.

Efervescența revoluționară din vara anului 1848 de o parte și de alta a Carpaților au asigurat desfășurarea sincronică a acțiunilor, unitatea lor, a strîns și mai mult rîndurile revoluționare din cele trei țări.

Atît în Moldova, Transilvania și Țara Românească, revoluția a jucat rolul unei adevărate școli politice pentru generația care avea să făurească, puțin după aceea, România modernă. Ea a pregătit ceea ce la 24 ianuarie 1859 tot masele vor realiza, cu participarea multora din cei de la 1848: Unirea Principatelor, visul de aur al Revoluției. Dar unitatea națională avea să se desăvîrșească în anul 1918, consfințită prin multe jertfe ale poporului român.

DAN ZAMFIRESCU

ISTORICUL **TEODORESCU VIRGIL**, MUZEOGRAF LA ARHIVELE STATULUI, A ALES PENTRU CITITORII **CUTEZĂTORILOR** DIN NENUMĂRATELE DOCUMENTE LEGATE DE PERIOADA REVOLUȚIEI DIN 1848, CÎTEVA, PRIVITOARE LA PARTICIPAREA CELOR MAI TINERI CETĂȚENI AI PATRIEI LA ACESTE MARI EVENIMENTE.

În colecția publicației germane **Illustrierte Zeitung** *din anii 1848—1849, se găsesc reproduse o serie de gravuri pe lemn în care sînt redate aspecte din țările române în zilele istorice ale anului 1848—1849. În unele din ele, în care sînt prezentate masele populare din București și Giurgiu, se pot vedea în rîndul participanților mulți copii și tineri.*

Din relatările presei acelor ani, reiese că la 15 iunie, 1848, pe platoul Filaretului, numit a doua zi Cîmpul Libertății, elevii Colegiului Național Sf. Sava, după ce umblaseră pe ulițele mărginașe ale Capitalei pentru a-i mobiliza pe locuitori, s-au adunat într-un grup compact, în frunte cu cadrele didactice, manifestîndu-și atașamentul față de cele 22 de puncte ale Proclamației de la Islaz.

2

În numărul 26 al ziarului «Poporul Suveran» din 11 septembrie 1848 se scrie despre paisprezece elevi ai Colegiului Național Sf. Sava care s-au adresat generalului Christian Tell, fost elev al aceleiași școli, manifestîndu-și dorința de a fi încorporați în rîndurile armatei noi, revoluționare. Cu acest prilej ei fac, prin cuvinte calde, o apreciere a rolului nou pe care trebuie să-l joace armata în opera de apărare a țării. Ei menționau: «Pînă acum cariera armelor ne înfățișa o perspectivă imaginară; pînă acum soldatul ținea pușca ca să facă paradă despoților săi; acum lucrurile și-au schimbat fața; soldatul este un erou, singele său va roși gloriosul pămînt al României, singele lui va adăpa osemintele strămoșilor sacrificați la Călugăreni și pe alte cîmpuri de bătălie».

1. Vedere generală, capitala Valahiei (după o gravură de M.M. Bouqet)
2. Grup de revoluționari români manifestînd la București (acuarelă de Kostache Petrescu).

SEMNALUL
POVESTIRE DE ALEXANDRU MITRU
ILUSTRAȚII DE PUIU MANU
ÎN ZORII ZILEI DE 10 IUNIE 1848, O TRĂSURICĂ ÎN CARE SE AFLA TÎNĂRUL REVOLUȚIONAR ROMAN NICOLAE BĂLCESCU, PORNEA DIN CÎMPINA, ÎN GOANA CEA MAI APRIGĂ A CAILOR.
BĂLCESCU PRIVEȘTE ÎNDURERAT LA CLĂCAȘII CARE MUNCESC SUB AMENINȚAREA BICIULUI LOGOFEȚILOR BOIEREȘTI
NE APROPIEM DE TELEGA...
BĂLCESCU E ÎNTÎMPINAT DE CĂPITANUL CRISTOFI COMANDANTUL GARNIZOANEI.
-PE AICI E FIERBERE MARE AVENIT MOȘNEANUL TELEGESCU... LA NOAPTE SOSESC ȘI ALȚII...
-AȘA NU SE MAI POATE! DOMNUL ȘI BOIERII PARCĂ SÎNT DUMNEZEU CU SFINȚII. FAC CE LE PLACE, IAU CE POFTESC ȘI CERTUTUROR CELORALȚI NUMAI ÎNCHINĂCIUNI. ÎN VREME CE SĂRACII TRUDESC ȘI FLAMÎNZESC MAI RĂU DECÎT VITELE...
-ÎNTOT ȚINUTUL, CUGETE LE SÎNT PREGĂTITE PENTRU REVOLUȚIE. ATÎT „CIOCANAȘII" DELA SALINE, CÎT ȘI CLĂCAȘII NUMAI AU RĂBDARE. ȘI TRUPA CĂPITANULUI CRISTOFI A TRECUT CU NOI...
-S-A STRÎNS MULȚIME DE OAMENI ȘI ABIA AȘTEAPTĂ SĂ VĂ AUDĂ ȘI SĂ VĂ VADĂ...
-OARE SĂ MAI VINĂ DREPTATEA ACEEA, PE CARE NOI AM AȘTEPTAT-O ȘI CÎNDCU TUDOR DIN VLADIMIRII GORJULUI?
CHIAR DACĂ ÎMPLINIREA EI DEPLINĂ VA MAI ÎNTÎRZIA PENTRUNOI, URMAȘII NOȘTRI VOR TRĂI-O CU SIGURANȚĂ. POPORUL SE VA BUCURA DE TOATE LIBERTĂȚILE. PE URMA VA FI SCĂPAREA DE SUB JUGUL STRĂIN ȘI, POATE, CHIAR UNIREA ȚĂRILOR ROMÎNE SURORI.
-ȘI NOI, ACUM, CE TREBUIE SĂ FACEM?
-AȘTEPTĂM DOAR SEMNALUL. ÎN BUCUREȘTI, TOȚI PATRIOȚII SÎNT ORGANIZAȚI ÎN CETE, PENTRU LUPTĂ. GLOATA VA MERGE LA PALAT SĂ CEARĂ CONSTITUȚIE. SĂ FIȚI GATA ȘI VOI!...
-SÎNTEM AI REVOLUȚIEI!...
-SÎNTEM GATA!
VAVERKA

ATENȚIUNE — mă supăr!

POVESTIRE DE: MIOARA CREMENE

De data asta n-am să-i iert atît de ușor... Ce-și închipuie ei? Sînt supărat, sînt foarte supărat, pe toți ai casei sînt supărat: pe bunica, pe bunicu, pe tata, pe mama și chiar pe Țuchi, șoricarul nostru. Pe urmă mai sînt supărat pe domnul de la etajul trei, pe doamna de la unu, pe copiii din curte, pe portăreasă, pe vînzătorul de la Alimentara și pe șoferul din stația pe care scrie «Taxi», adică pe mai mulți șoferi, fiindcă se schimbă.

Asta ca să vorbesc doar de cartierul meu. În rest, mai e nevoie, oare, să-l pomenesc pe tovarășul nostru de geografie? Sau pe tovarășa doctor din infirmeria de pe coridor, imediat după sala de sport și peste drum de a V-a B? Sau pe colegii mei, Popescu Ion I, Popescu Ion II și Popescu Ion III poreclit și Numweiler IV, tocmai pentru că e Popescu Ion III? Sau pe Luminița, ființa fără suflet și fără inimă din clasa a V-a A?... Sau pe... în sfîrșit pe toți ceilalți care mă supără, fără să țină seama de faptul că sînt un suflet simțitor și fără să se teamă, — fiindcă atunci cînd mă supăr, devin strașnic la mînie!

Și doar le-a spus mama tuturor că nu e bine să mă supăr... Ei, cînd te gîndești — era o vreme cînd le era frică!... Ce bine era. Se uitau la mine și ziceau, «săracu»... iar eu treceam mîndru: cîți mai erau ca mine?... Copiii din curte mă priveau plini de respect... Cui nu mă privea respectuos îi atrăgeam în secret, (cu un pumn) atenția. Iar doamna de la etajul unu, dădea chiar din cap și zicea «mititelu». Însă chestia asta cu «mititelu» a fost prima care n-a mai ținut, fiindcă acum trei luni, «la cîntărire», tovarășa doctor din infirmeria despre care vorbeam, m-a bătut pe umăr și mi-a spus:

— Bravo băiete, te-ai făcut cel mai voinic din clasă. Și cum eram tocmai la Alexandru Macedon, zis și cel Mare (între noi fie spus, și ăsta, e grozav ce m-a supărat), vecinii mei, Popeștii din banca din față, și din rîndul de vis-a-vis, mi-au scornit o poreclă. Mi-au spus: Alexandru cel voinic.

De la bun început, porecla asta nu mi-a convenit. Degeaba însă i-am amenințat că mă supăr, ei nici nu s-au sinchisit.

Pesemne a aflat de poreclă și doamna de la etajul I, care are un băiat la noi în școală, fiindcă deunăzi i-a spus mamei:

— Zău, doamna Georgescu n-aveți nici o pricină să fiți îngrijorată. Arată acum atît de mulțumitor...

Mama însă a oftat:

— Adevărat. Și totuși, dacă ați ști cît de simțitor este.

Asta e, sînt simțitor! Am rămas așa de cînd eram mic și mi s-a umflat gîtul. De cînd a spus doctorul acela bun, al cărui nume l-am uitat: — Feriți-l, nu trebuie să se enerveze. A urmat pe urmă un timp minunat, în care fiecare îmi făcea pe voie și toți se fereau să mă scoată din sărite.

Bunicu, el care toată viața spune că a scris urît, a învățat să facă literele caligrafice. Iar tata s-a dovedit că, e nu numai cel mai bun la desen, dar și la hărți.

Cam tot pe atunci însă, am început să leșin. De fapt primul leșin n-a fost din pricina lecțiilor, ci din cauza vînzătorului de la Alimentara. El i-a atras atenția mamei care tocmai cumpăra zahăr tos, că slab cum sînt, îmi încăpea totuși în gură, un baton întreg de ciocolată cu poleială cu tot. Acasă, maică-mea i-a povestit tatii întîmplarea. Tata a încercat să mă mustruluiască... Eu am vrut să fug și cum din balcon tocmai venea Țuchi alergînd, m-am împiedicat și am dat cu capul într-un ghiveci cu flori. De aceea am căzut ametit...

...Cînd m-am trezit, era în jurul meu foarte frumos... Mama plîngea, tata își jumulea firele de păr din mustață și toți făgăduiau să nu mai facă. Cît despre mine, eram nu numai supărat, ci în sinea mea și foarte uimit: născocisem fără să vreau o strașnică pedeapsă!

Bineînțeles că, după aceea, am mai leșinat de cîteva ori, o dată chiar și fără un motiv anume, doar așa ca să-i previn... Ieri însă mi s-a înfundat, dragi prieteni, și stați să vedeți cum...

Era spre seară, toți ai casei îmi isprăviseră lecțiile și numai tata îmi mai făcea harta și era foarte ocupat. Aveam tocmai în mînă o cutie de pioneze din care folosisem cîteva ca să prind pe perete programul de lucru al familiei. Am plecat încetișor ținînd cutia în mînă... Am coborît scările și nu am pus decît o singură pioneză pe scaunul portăresei. Pe urmă am trecut mîndru pe lîngă copiii din curte și m-am dus în colț, la stația unde scrie «Taxi»... Dar șoferii de acolo, nu știau că sînt simțitor. Și unul dintre ei nici n-a vrut să mă asculte atunci cînd m-a prins că prin ușa deschisă, încercam să torn pioneze pe canapea. M-a prins de guler și a început să mă scuture.

Firește, eu am vrut să-i dau o lecție — ba chiar pe cea mai tare și am leșinat. Leșinat am fost și cînd s-a adunat lumea, și cînd au fost înștiințați ai mei și cînd m-au transportat cu mașina la Policlinică. Acolo m-a cercetat un doctor, pe urmă m-a băgat într-o cameră pe a cărei ușă scria: Psiholog. (Am citit printre gene).

Înăuntru era o femeie în halat alb și cu părul alb, care a dat toată lumea afară. A rămas doar o infirmieră cu mine, care stăteam țeapăn pe canapea. Doamna în halat alb vorbea cu infirmiera și nici nu se sinchiseau de mine. A trecut așa o vreme și era tare plicticos. Pe urmă, am auzit un bîzîit. Tot printre gene am băgat de seamă că doamna aceea se juca cu un titirez: îl învîrtea, îl răsucea. Era un titirez colorat și foarte mare, cum nici nu mai văzusem... După aceea s-a făcut liniște. Titirezul a rămas pe masă, iar ele au plecat.

A mai trecut așa multă vreme. Eu stăteam țeapăn, iar în odaie nu mai intra nimeni, ceea ce era foarte jignitor. Pe deasupra mă plictiseam. Am deschis ochii și m-am încredințat că sînt singur. Atunci m-am dat încetișor jos de pe canapea și în vîrful picioarelor, am înaintat pînă la masă, ca să pun doar odată degetul pe titirez. L-am apăsat, făcea: bîzzz!...

Și chiar atunci s-a deschis ușa, iar în cadrul ei, stătea o mulțime de lume care mă privea: doctorul, doamna în halat, infirmiera, mama, tata, șoferul, domnul cel chel, și, nu mai știu cine!... Numai Țuchi lipsea.

După aceea, doamna în halat a scos din nou toată lumea afară din odaia pe care scria «Psiholog» — nu m-a mai lăsat nici pe mine, ci i-a poftit doar pe mama și tata. Iar drumul îndărăt l-am făcut mult mai puțin glorios. Ne-am întors plouați și pe jos, fiindcă șoferul n-a mai vrut să mă ia. Și culmea, cînd am trecut pe lîngă ei, toți ceilalți șoferi rideau.

Harta la geografie a ieșit pe jumătate frumoasă și pe jumătate scofîlcită... Fiindcă acasă, tata n-a mai vrut să o isprăvească. Firește, m-am ridicat și am coborît scările.

Portăreasa n-a zis nimic, dar a dat cu mătura după mine și cînd eram gata să mă supăr, a sosit Luminița cu o stropitoare, cu care m-a udat, spunînd:

— Ca să nu leșini.

Cît despre Popești, s-au uitat la mine, au rîs și au strigat:

— Uraa! Sosește Alexandru cel voinic...

Și uite așa, dragi prieteni... Acum stau pe treapta de la intrare și mă gîndesc. Ce e drept, pe Luminița m-am răzbunat eu îndată. I-am tras un ghiont că n-o să îndrăznească atît de ușor să mă mai stropească. Dar pe ceilalți? Cum să mă răzbun?... Fiindcă sînt supărat, pe toți sînt supărat... Și trebuie să născocesc o pedeapsă nouă — și foarte mare...

DESEN DE EMILIA BOBOIA

JOCUL CU BATISTA ALBĂ

POVESTIRE DE CONSTANTIN STOICIU

Ca și-n alte primăveri cu zile scurte, repezite și cuprinse de liniște adîncă, la marginea orășelului înconjurat de dealuri, tăiat la nord de apa tulbure a Trotușului, am văzut iarăși cîmpul invadat de căruțele cu roți înalte ale circarilor. Veneau, știam, după datină, să deschidă iarmarocul, să dezlănțuie bucuria oamenilor, să uimească copiii și să-i minuneze pentru timpul ce-i aștepta. Și în puțină vreme, prea puțină, ca și altădată, circarii au înălțat pe temelii trecătoare cupola albastră, au dat locurilor înfățișare fericită, încît a doua zi, de cum m-am trezit, am alergat bezmetic să cercetez lumea aceea desenată pe panouri de placaj sau carton, să înțeleg cîte ceva. Lumea aceea pe care o știam, pe care o întîlnisem și-n anii ce trecuseră grăbiți și plini de învățăminte, lumea aceea care mă năucise și mă tulburase de atîtea ori. O lume împlinită din oameni înalți, lungi adică, ce-și țineau mîinile încolăcite pe piept, sub bărbie sau împinse strîmb la spate, oameni cu părul negru, despărțit de o cărare albă, îngrijită; o lume de bărci în care felurite animale, ca-ntr-o arcă a lui Noe, zgîriau cu unghiile coaja lemnului sau spinarea vreunui pește-balenă, de femei plimbate pe drumuri unduitoare în calești trase de cai cu aripi sau de pantere îmblînzite, iar deasupra tuturor pluteau valuri de nori și un fel de îngeri bucălați. Panouri colorate, o lume colorată, totul era colorat ca și altădată, iar căldura ușoară a acelui început de aprilie îndulcea culorile, le întîrzia, gîndeam, și căutam din nou cu privirea spre dealurile negre și verzi și nu știu de ce, dar nu mai voiam să alerg într-acolo, să le sui gîfîind și să descopăr iarmarocul de sus, să-i găsesc culorile și să le păstrez pentru totdeauna în mine, n-o mai puteam face, nu mai aveam poate pentru ce s-o fac și am simțit că ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie.

— Am fost la iarmaroc, am spus acasă. Am văzut circarii.

— Ia te uită! mi-au răspuns. Ce se aude, au cumva de gînd să rămînă aici și peste vară?

— Nu cred, am spus. Peste vară circarii pleacă, își văd de treburile lor de circari, pregătesc alte sărbători, au o viață destul de complicată...

— Cum vorbești? m-a întrebat tata. În urmă cu un an sau doi sau trei ai vrut ca circarii să rămînă aici pentru totdeauna...

— Nu-mi aduc aminte de ce am vrut asta, dar acum știu că nu se poate.

— Atunci să nu te mai duci acolo.

— N-am să mă mai duc, am spus și-am povestit ce-i cu barăcile circarilor, dincolo de panourile desenate, pe pămîntul acela mărginit de panouri, acoperit de dușumele făcute cu zgîrcenie, cu pămîntul năvălind ca o pastă printre scîndurile înguste și putrede, cu băncile curbate și prea apropiate, încît te dureau genunchii și amorțeai și...

— Atunci nu te mai duci acolo, mi-a spus din nou tata și se temea parcă să nu mă răzgîndesc.

M-am aplecat peste marginea ferestrei și am privit drumul pustiu la ora aceea din preajma serii; doar departe, la colțul ce se rupea spre hala de carne, cîțiva colegi de școală mai mici voiau să încropească un joc de-a baba oarba, unul din ei a țipat cînd i s-a prins batista albă peste ochi, a împins-o cu mîinile, și-a legat-o apoi singur.

Mi-am spus că ar trebui să-și lege batista mai larg, să poată vedea cîte ceva dacă ridică capul, important era să prindă momentul cînd putea face asta neobservat. Jucasem și eu de multe ori baba oarba și parcă așa făcusem, parcă așa făceam cu toții, dacă n-am fi văzut nimic, n-am mai fi jucat sau am fi inventat altceva; îmi treceau gîndurile astea prin cap și nu prea știam ce se petrece cu mine, îmi venea să ridic ochii în tavan și să mă apuc să număr rar, apoi să-mi zîmbesc și să-mi zic cîteva vorbe de mîngîiere și altele, cum mă liniștea odată tata și ceilalți, acum poate așa ceva i-ar fi distrat pe toți și aș fi putut să aflu într-un fel ce e cu mine; dar jos, acolo în stradă, se întîmplă un lucru ciudat, sau mi se păru doar, în sfîrșit, celui legat la ochi i s-a cerut să umble cu capul aplecat, i-au împins chiar capul în pămînt și au controlat cît e de strînsă batista peste ochi, era bine strînsă, cel legat jură că nu vedea nici un fir de lumină, că nu va ridica nici capul. A întins mîinile înainte și a rămas nemișcat, așteptînd; ceilalți s-au risipit tăcuți, ferindu-se unul de altul, s-au adunat după aceea într-un cerc cu spărturi și au început și ei să aștepte încordați, pe picior de fugă.

N-am mai privit. Am închis fereastra, am tras storurile și i-am auzit la un timp scurt vînturînd drumul cu lipăitul pașilor. Atunci, fără să-mi explic de ce, am ieșit în stradă și, pentru că abia venisem, ceilalți mi-au legat batista albă peste ochi și mi-au cerut să nu-i păcălesc. Mi-am legat apoi singur batista, dar și așa, ceva nu era cum ar fi trebuit să fie, nu simțeam bucuria de altădată și mai ales nu știam dacă-i voi păcăli sau nu; oricum, am început să alerg într-o parte și alta, fără să înțeleg de ce nu-mi mai place jocul cu batista albă.

DESENE DE MAGDA BÎRSAN

ÎNSCRIPȚII PE O FOTOGRAFIE

1

LA CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR AU SOSIT PESTE 4 000 DE FOTOGRAFII — CREAȚII ARTISTICE ALE COPIILOR — DIN CELE 39 DE JUDEȚE ALE ȚĂRII. FOTOGRAFIILE SELECȚIONATE DE UN JURIU SPECIAL ALCĂTUIT PENTRU ACEASTA, VOR INTRA ÎN MAREA EXPOZIȚIE ORGANIZATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL, LA BUCUREȘTI, CU PRILEJUL ZILEI PIONIERILOR NOI AM ALES PENTRU ACEASTĂ SCURTĂ AVANCRONICĂ A EXPOZIȚIEI CÎTEVA DINTRE FOTOGRAFIILE INTRATE ÎN COMPETIȚIE.

2

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Chiar în clipa în care Scatiul și Babușcă dispăreau împreună cu Spic în tufișurile pădurii de salcie, o explozie formidabilă cutremură coliba, care săltă în loc ca o broască, și-apoi cu un vuiet asurzitor, acoperișul ei sări în văzduh, rămase o clipă parcă spînzurat în aer și-apoi se prăvăli într-o trîmbă uriașă de fum și de praf.

Cînd fumul și praful se risipiră, din ușa colibei prăbușite țîșni afară în patru labe, un om într-o cămașă zdrențuită și arsă, cu fața neagră de fum, tușind și alungînd parcă cu mîna un soi nevăzut de țînțari. Apoi, ajuns în dreptul lui Vlad, omul se opri și căzu în genunchi cu mîinile ridicate deasupra capului.

— Nu trageți, băieți... strigă Vlad, ridicîndu-se în picioare, și ștergîndu-și cu mîna, în care ținea revolverul, sudoarea amestecată cu praf care îi curgea pe obraji... Nu trageți... Chiorul se predă...

Omul cu fața ciupită de vărsat, pe care Spic îl doborîse la pămînt și

care în timpul luptei desfășurate nu făcuse nici o mișcare, se ridică greoi de jos, și apropiindu-se de Vlad, cu mîinile ridicate, spuse cu un glas stins:

— Nu trageți... mă predau și eu.

Vlad care îl supraveghea atent pe Chioru, îi făcu semn cu revolverul să se apropie de complicele lui, adăugînd sec:

— Și fără trucuri, Ciupitule... S-a înțeles?

Ostașii care luaseră parte la «asediul» colibei, apăreau ici, colo, din tufișuri, cu automatele întinse spre cei doi răufăcători. Cercul uniformelor se strîngea încet, implacabil, în jurul celor doi oameni, care zdrențuroși, cu fețele murdare de funingine și praf, îi urmăreau pe sub gene ca două fiare încolțite.

— Ai sosit la timp, tovarășe căpitan... spuse vesel Prințul, apărut ca din pămînt și venind lîngă Vlad... Domnii ăștia tocmai se pregăteau să-mi facă de petrecanie...

— Ai grijă de ei, pune-le cătușele și du-i la șalupă, îl întrerupse Vlad, întinzîndu-i revolverul... Spic este grav rănit, mă duc să văd ce-i cu el...

Lăsîndu-i pe Chioru și pe omul cu fața ciupită pe mîinile lui Preda și-ale ostașilor, Vlad se repezi spre marginea luminișului, unde cu cîteva minute mai înainte, cei doi băieți, dispăruseră împreună cu Spic.

Pătrunzînd în fugă, în tufișurile de salcie, Vlad dădu la o parte crengile care îi ațineau calea și deodată se opri. La picioarele lui, lîngă tulpina unei sălcii bătrîne și scorburoase, Spic zăcea răsturnat pe un covor de frunze uscate, într-un lac de sînge. Îngenunchiați lîngă el, și plini de praf din cap pînă în picioare, Scatiul și Babușcă îl priveau încremeniți.

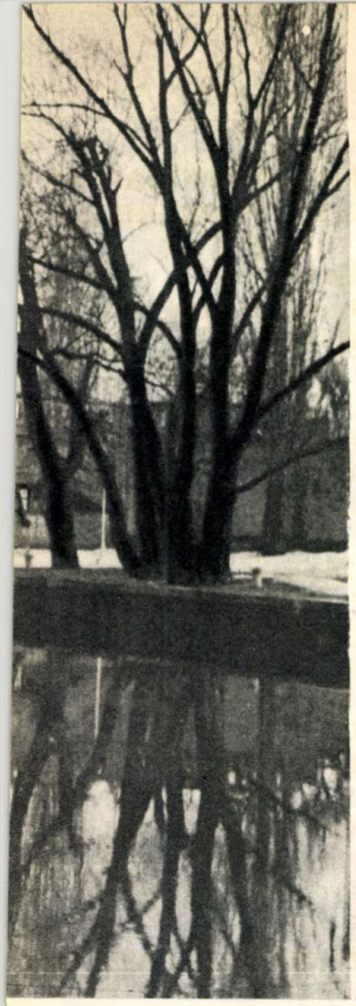

3

4

5

6

7

Un copil, *LIȚU DORU*, de la cercul foto al *Casei pionierilor* din *Cîmpulung Moldovenesc* aduce un omagiu fotografic cinematografiei. Și, și-l intitulează: «**Colegul care a descoperit mișcarea**» (foto 1). Alții mai sentimentali — cum sînt pionierii de la cercul foto al *Casei pionierilor* din *Reghin* — au rămas la amintirile de vacanță ca aceasta «**În tabăra de corturi de la Ideciu Băi**» (foto 2). În timp ce *SCHILLER ADALBERT* — de la Cercul foto de la *Casa pionierilor Timișoara* — se ocupă de «**Simetria**»... naturii (foto 3). Și iar amintiri de vacanță, cu iarnă, cu săniuțe, cu zăpadă și bucurii... Tot... «**Amintiri**» semnate de *VANDA MATEI* de la *Școala generală nr. 5 Reghin* (foto 4). Această fotografie semnată de *KORODI MARIA* (cl. a IV-a, Cercul foto al *Casei pionierilor* din *Sfîntu Gheorghe*) nu este un cadru dintr-un film. Maria l-a intitulat modest: «**Fata și copacul**» (foto 5). Maliționi, pionierii cercului foto de la *Liceul Nr. 2 din Slatina*, ne-au trimis această... «*Meditație în campionatul divizionar*» în care șopîrla, așezată pe mingea de fotbal, pare să se insinueze. să te întrebe, să te neliniștească... (foto 6). «**Rîndunica pleacă după hrană**» este un duios «tablou» de familie semnat: *NEDELCU NICULAIE cl. a V-a B, Școala generală nr. 2 Ștefănești-Pitești*. După care nouă, nu ne mai rămîne decît să urăm succes participanților, drept care contrasemnăm:

E. SKIBINSKI

— Spic, strigă Vlad, cu o voce tremurătoare, îngenunchind și el lîngă cîine... Ce-i cu tine, băiatule? Trăiești?

Spic ridică încet capul de la pămînt, și privi o clipă spre Vlad cu ochi tulburi și împăienjeniți. Vlad avu senzația că Spic, se uită prin el, undeva în gol. Apoi capul cîinelui căzu moale la pămînt, și trupul lui încremeni.

Vlad îi examină rana și apoi se adresă celor doi băieți, cu o voce înfrigurată.

— Glonțul i-a atins o arteră. A pierdut foarte mult sînge... Trebuie să i se facă o transfuzie și să fie operat urgent... Dar cum? adăugă el privindu-și ceasul brățară... Pînă la oraș avem patru ore cu șalupa... patru ore... Inutil, băieți.

Între timp, doi ostași purtînd pe braț o brancardă apărură ca prin farmec din pădure, și deschizîndu-și în grabă trusele sanitare, începură să-l panseze pe Spic, care zăcea inert la pămînt.

Deodată, Scatiul, care urmărea scena cu un aer de înmărmurire pe față, ciuli urechile și ridică brusc capul.

— Babușcă, șopti el după o clipă de tăcere... auzi?

Babușcă adulmecă cîteva clipe cu nasul în vînt ca un copoi liniștea întunecată și umedă a pădurii de sălcii.

— Aud, Scatiule... murmură el, neîndrăznind parcă să facă vreo mișcare... Pe undeva zboară un elicopter.

— Ciudat, murmură Vlad, ascultînd la rîndul lui liniștea pădurii. Eu nu aud nimic.

Scatiul îi făcu semn cu mîna să tacă, și aplecîndu-se brusc își lipi urechea de salcia uscată și scorburoasă de lîngă ei. Clipele cădeau grele ca de plumb. Pînă și cei doi sanitari încremeniseră cu pansamentul în mînă, privind încordați spre băiatul, care cu urechea lipită de

scorbura uriașă a salciei, asculta bătăile unei inimi numai de el auzite.

— Un elicopter... spuse Scatiul liniștit, întorcînd capul spre Vlad... Trece prin apropiere un elicopter.

O umbră de încredere trecu fulgerător prin ochii lui Vlad.

— Un elicopter? Ești sigur?

— Da, răspunse Scatiul hotărît, privind spre Babușcă. L-ai auzit și tu Babușcă, nu?

Celălalt ridică din umeri în timp ce un fulger verde, țîșnea pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Mai e vorbă... CRED CĂ E NENEA PANAIT.

— Atunci Spic mai poate fi salvat, strigă bucuros Vlad, sărind în picioare, și alergînd spre marginea luminișului.

— Simion... Simion... Sînt aici! Repede... Repede... Aparatul de radio-emisie.

Peste cîteva clipe, ostașul pe care de altfel îl cunoșteam își făcu apariția trecînd ca o fantomă prin crengile care îi ațineau calea, cu un mic aparat de radio-emisie.

— Sînt aici, tovarășe căpitan... Aveți aparatul...

Cu mîini înfrigurate, Vlad luă aparatul de radio-emisie din mîinile ostașului și trăgînd afară cu o mișcare fulgerătoare antena lui telescopică, strălucitoare ca argintul, îl apropie de gură și începu să cheme, cu un glas puternic și sacadat:

— Alo... Y.R.4.... Alo... Y.R.4. ...Aici «Albatrosul»... Aici «Albatrosul»... Intră pe recepție... Intră pe recepție... Alo Y.R.4.... Alo Y.R.4....

Minutele treceau. Vlad chema mereu.

— Vi s-a părut, băieți... spuse oftînd într-un tîrziu Vlad, virînd înapoi cu o mișcare bruscă antena... Y.R.4. nu răspunde....

(Va urma)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: RACHETA «LUCEAFĂRUL», ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12 A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR, CEI DE PE LUCEAFĂRUL, SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ, AJUNG CU TOȚII PE TERRA II. AICI BANDIȚII FURĂ OBIECTE DE AUR ȘI PIETRE PREȚIOASE, CA SĂ LE ADUCĂ PE PĂMÎNT. CEI DE PE TERRA II FAC UNELE EXPERIENȚE ÎN VEDEREA «VINDECĂRII» LOR.

«TRATAMENTUL» APLICAT DE SAVANȚII DE PE TERRA II AVU UN EFECT CU TOTUL NEAȘTEPTAT. NU CUMVA AU GREȘIT? ÎN ORICE CAZ, RAMIRO A FOST CEL CARE A TRAS CELE MAI GRELE CONSECINȚE.

— ÎNGROZITOR! ȘOPTEȘTE OANA. FURĂ ȘI EL!

— RAMIRO, STRIGĂ BĂDIN. NU ȚI-E RUȘINE? DE CE AI FURAT STATUETA?
— MĂ PRIVEȘTE CE FAC!

— STAI TU DE VORBĂ CU EL, SPUNE BĂDIN, POATE REUȘEȘTI SĂ AFLI CE S-A ÎNTÎMPLAT.

— NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONVINGI CĂ GREȘESC! VREAU SĂ STRÎNG AVERE!

— NU PLECI NICĂIERI! STRIGĂ BĂDIN.

— RAMIRO!

— ALTĂDATĂ SĂ NU-MI MAI PUI BEȚE ÎN ROATE, SPUNE RAMIRO DUPĂ CE ÎL LEAGĂ PE BĂDIN.

— RAMIRO, CE-I CU TINE? DE CE FACI ASTA?
— NU TE PRIVEȘTE. O SĂ STAI AICI PÎNĂ CE MĂ ÎNTORC.

RUNTH ȘI SITUS, CEI DOI MARI SAVANȚI DE PE TERRA II ÎL URMĂRESC PE RAMIRO PE ECRANUL TELEVIZORULUI.
— ACEASTĂ EXPERIENȚĂ A REUȘIT PE DEPLIN! SPUNE PROFESORUL RUNTH.

STOP! STOP!

REZULTATELE CONCURSULUI DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI ARTĂ PLASTICĂ ORGANIZAT DE «CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR» SERIA 1968.

Creație literară.

Examinînd lucrările literare primite în cadrul concursului, juriul, format din **Constantin Chiriță** *— președinte,* **Nina Cassian, Victor Tulbure, Victor Kernbach, Petre Ghelmez, Hedi Hauser, Tudor Opriș, Toth Martha,** *a acordat următoarele premii I:*

Poezie:

1. IULIA SECUREANU — cl. V-a, Șc. generală nr. 3, Piatra Neamț — Neamț; 2. VASILE POENARU — cl. VII-a, Șc. generală Miloșești — Ialomița; 3. VIORICA BĂRĂGĂU — cl. VI-a, Șc. generală 86, București; 4. MIRUNA RĂDULESCU — cl. VII-a, Liceul «23 August», București; 5. ION IONESCU — cl. VII-a, Șc. generală 49, București; 6. PAUL BALAHUR — cl. VIII-a, Liceul nr. 3, Iași; 7. DAN NICOLAU — cl. VII-a, Liceul nr. 2, Ploiești.

Proză:

Tema la liberă alegere:

TODEL MIRELA — cl. III-a, — București; MARDALE VALERIU — cl. VIII-a, comuna Salcia — Județ Teleorman; ȘTEFĂNESCU S., cl. VII-a C, București; ITU M., cl. VIII-a, Șc. generală 19, Brașov; SILVEANU INDIRA — cl. IV-a, Șc. generală nr. 8, Timișoara; BORGOVAN RAZAURA — cl. V-a, Liceul de muzică Brașov; MANCAȘ MARTA — cl. IV-a, Liceul Bicaz — jud. Neamț; POPESCU AURELIA — cl. III-a, Liceul «N. Bălcescu» Craiova.

Tema „Portretul unei ființe dragi"

HUDARĂU EUSEBIU, cl. VI-a, Șc. generală Maieuru, jud. Bistrița. MICLĂUȘ ANA, cl. VIII-a, Șc. generală, com. Tilisca — Sibiu. POPESCU CIREȘICA, cl. VI-a, Șc. generală nr. 2, Sebeș — Alba.

Tema „O zi de de neuitat"

GUDACU IONEL, cl. VII-a B, Șc. generală, comuna Bujoru, jud. Teleorman; OPREAN IOAN, cl. VII-a; Șc. generală Apoldul de Jos.

Tema «O întîmplare din viața mea»

HIDIOȘANU SANDA cl. VIII-a, Șc. generală nr. 81, București.

Tema „Anotimpul preferat"

IORDACHE DOINA, cl. VIII-a, Șc. generală nr. 81, București

Limba germană

KLAUS-DETLEF MÜLLER — cl. VIII-a E, Șc. generală nr. 15 Brașov; ROSWITHA MÖSS — cl. IV-a, Șc. generală nr. 15, Sibiu.

Limba maghiară

GYŐRGY ILONA, cl. V-a, Șc. generală Corunca — jud. Mureș; SZABÓ LÁSZLÓ, cl. VIII-a D, Șc. generală nr. 1, Arad.

Juriul a mai acordat, de asemenea, unor lucrări, premiile II și III precum și numeroase mențiuni. Cîștigătorii acestora vor fi anunțați personal prin corespondență.

Artă plastică

Juriul, format din 20 de artiști plastici, avînd ca președinte pe pictorul **Ion Musceleanu,** *examinînd lucrările sosite în cadrul concursului, a acordat următoarele premii I:*

SĂBĂREANU MARIANA — cl. V-a, Șc. generală nr. 44, Pipera — București; MILITARU IONEL — cl. VI-a, Șc. generală Stoicănești, jud. Olt; BOLOGA VASILICA — cl. IV-a, Șc. generală Vulturești, jud. Argeș; NEACȘU DOINA — cl. V-a, Șc. generală 198, București; TITA ELENA — cl. VI-a, Șc. generală Ocnița — jud. Dîmbovița; TUDORICĂ VALENTIN — cl. VI-a, Șc. generală nr. 11, Constanța; SANDU TATIANA — cl. VII-a, Șc. generală nr. 44, București; DUMITRESCU CONSTANTIN — cl. VII-a, Șc. generală Stoicănești — Olt; STRAVA ELENA — Șc. generală nr. 7, Hunedoara; GHERGHINA VALERIU, cl. VI-a, Șc. generală Liliești-Prahova.

Juriul a mai acordat, de asemenea, premiile II și III precum și numeroase mențiuni. Cîștigătorii acestora vor fi anunțați personal prin corespondență.

REZULTATELE CONCURSULUI «CEL MAI BUN CÎNTEC PIONIERESC AL ANULUI» ORGANIZAT DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

EXAMINÎND LUCRĂRILE PRIMITE ÎN CADRUL CONCURSULUI, JURIUL FORMAT DIN COMPOZITORI, MUZICOLOGI ȘI PROFESORI DE PRESTIGIU, A STABILIT URMĂTOARELE REZULTATE:

a) Titlul de «*Cel mai bun cîntec pionieresc al anului*» a fost atribuit lucrării «**Te iubim din suflet, România**», de **Ion Vintilă,** pe versuri de **Mihail Cosma.**

b) *S-au mai acordat premii și mențiuni următoarelor lucrări:*

— «**Foc de tabără**», muzica de **Mircea Neagu,** versuri de **Victor Kernbach;**

— «**Eroilor**», muzica de **Gheorghe Carp,** versuri de **Mihail Cosma;**

— «**Țară, dragă ne ești**», muzica de **Mircea Neagu,** versuri de **Ion Meițoiu;**

— «**Cîntec de fluier**», muzica de **Sergiu Sarchizov,** versuri de **Florin Mugur;**

— «**Cîntec de bucurie**», muzica de **Ștefan Andronic,** versuri de **I.U. Soricu.**

b) În afara acestora, un număr de 35 lucrări au fost reținute în vederea publicării lor într-o culegere de cîntece pionierești.

ÎN VACANȚĂ, UN PRIETEN NEDESPĂRȚIT — REVISTA **Cutezătorii**

DIFUZAREA PRESEI VĂ ASIGURĂ PRIMIREA ABONAMENTULUI ÎN LOCALITĂȚILE INDICATE DE FIECARE DINTRE VOI.

FILATELIE

O nouă și interesantă emisiune de mărci poștale, a fost pusă în circulație, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de la înființarea aviației utilitare în România.

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru MITRU și Aurel TITA
Desene de Ion DEAC-CLUJ

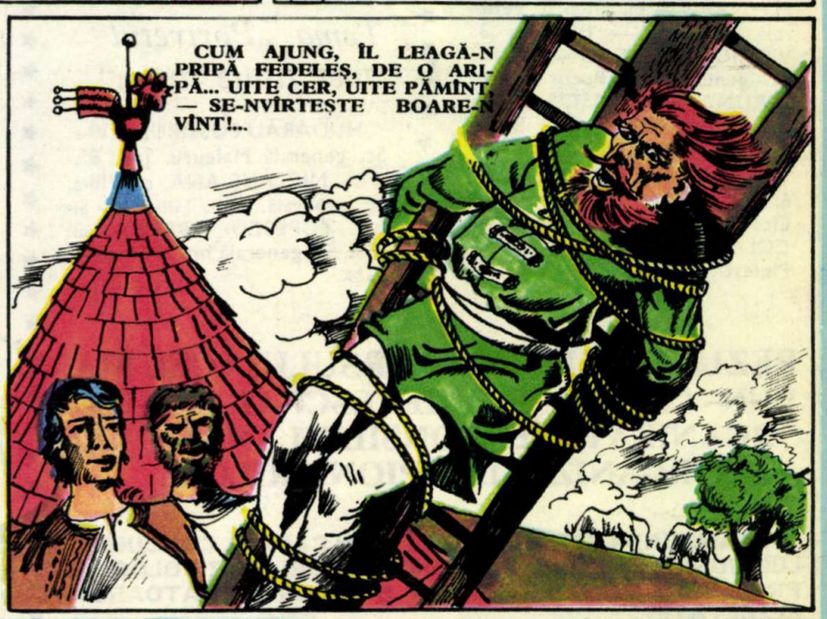

Cutezătorii

Revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAȘ